

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Κάθε ιστορική περίοδος και κάθε εποχή διακρίνεται από τα πολλαπλά της χαρακτηριστικά. Ένα από αυτά είναι και τα επαγγέλματα της κάθε εποχής, που άλλοτε διατηρούνται και άλλοτε συνεχίζουν αλλοιωμένα μέχρι που τελικά να σβήσουν. Να μερικά δείγματα αλλοτινών εποχών, από πλευράς επαγγελματικής δραστηριότητας.

Ο ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ.

Ο ζεστός χαλβάς ήταν το ευχάριστο κολατσιό, κυρίως του εργάτη, κάθε πρωί, ενώ ιδιαίτερη σημασία είχε ο χαλβάς την Αποκριά, καθώς εφοδιαζόταν με αυτόν το κάθε νοικοκυριό για το γιορτινό του τραπέζι.

Οι πλανόδιοι χαλβατζήδες τοποθετούσαν το χαλβά σε ολοστρόγγυλη τάβλα, την οποία κουβαλούσαν πάνω στο κεφάλι τους. Είχαν μαζί και ένα τριπόδι, στο οποίο ακουμπούσαν την τάβλα όταν τους καλούσε ο πελάτης. Υπήρχαν ακόμη και αυτοί που πουλούσαν το χαλβά σε ρολό, βουτηγμένο στο σουσάμι, εκτός, βέβαια από το μαλακό χαλβά με φιστίκι, το σκληρό άσπρο και το κεντημένο με καρύδια, αλλά και με στρογγυλές κόκκινες καραμελίτσες.

Ο ΞΥΛΑΣ.

Ένα τσεκούρι και ένα πριόνι ήταν τα απαραίτητα εργαλεία για τον ξυλοκόπο, που γύριζε από γειτονιά σε γειτονιά όλη την ημέρα.

Οι έχοντες την οικονομική δυνατότητα αγόραζαν ξύλα που χρειαζόταν για όλη την χρονιά, τους καλοκαιρινούς μήνες. Οι χωρικοί, που τα μετέφεραν με τα κάρα, τα έριχναν στην αυλή του σπιτιού και στην συνέχεια με την επέμβαση του ξυλοκόπου γινότανε μικρά κομμάτια σε κάποιο σημείο της αυλής. Ο γραφικός όμως ξυλάς στην σύγχρονη εποχή αποτελεί μια μακρινή ανάμνηση.

Ο ΦΑΝΑΡΤΖΗΣ.

Το 1935 στην Θεσσαλονίκη ο ηλεκτρισμός αντικατέστησε και το φως της λάμπας. Ως τότε ο Δήμος είχε υπαλλήλους, που λεγόταν φαναρτζήδες με κύρια απασχόληση το άναμμα των φαναριών στους δρόμους, οι οποίοι ήταν δύο ειδών. Εκείνοι που άναβαν λάμπες με πετρέλαιο και φυτίλι και τα επόμενα χρόνια εκείνοι που άναβαν φανάρια με αέριο ασετιλίνη. Μια ακόμη από τις εργασίες του ήταν και το καθάρισμα της λάμπας και να γεμίζει το δοχείο με πετρέλαιο.

Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ.

Τα πολυτελέστατα κομμωτήρια ανδρών δεν υπήρχαν σίγουρα την εποχή εκείνη, ωστόσο υπήρχαν οι μπαρμπέρηδες που στεγάζονταν σε μαγαζιά. Συνάδελφοι τους ήταν και αυτοί που είχαν το στέκι τους πάνω στα πεζοδρόμια. Ο υπαίθριος μπαρμπέρης ήταν εφοδιασμένος με ένα μακρύ τραπεζάκι, μια ψευτοπολυθρόνα, το πινέλο το ξυράφι, την άσπρη πετσέτα, που διατηρούσε το χρώμα της μόνο στους πρώτους πελάτες, κολόνια, πούδρα και φυσικά τα ψαλίδια. Το ξύρισμα ήταν πιο φτηνό από τα καταστήματα, αλλά υπήρχαν και ατυχήματα λόγω κατάστασης του ξυραφιού.

ΛΕΜΟΝ ΜΠΟΥΖ-ΚΡΥΑ ΛΕΜΟΝΑΔΑ.

Τα εμφιαλωμένα αναψυκτικά έκαναν την εμφάνισή τους τα νεώτερα χρόνια, αλλά το να διψάσει κανείς, δεν έχει καμία σχέση με τα χρόνια. Την εποχή εκείνη, ο λεμονατζής, ήταν αυτός που δρόσιζε τους περαστικούς. Ετοίμαζε στο σπίτι του από νωρίς την λεμονάδα, την τοποθετούσε στο κέντρο ενός χάλκινου γυαλιστερού ντεπόζιτου και γύρω-γύρω έβαζε πάγο. Χαρακτηρίζεται από τους πιο εντυπωσιακούς γυρολόγους της εποχής. Είχε κουδουνάκια, αλυσίδες ήταν ντυμένος στα άσπρα ενώ στην μέση φορούσε μια ζώνη, όπου είχε και τα ποτήρια. Στο χέρι του κρατούσε και ένα άλλο δοχείο με νερό όπου και ξέπλενε τα ποτήρια, μετά από κάθε χρήση.

ΤΟ ΛΟΥΚΟΥΜΑΚΙ.

Ένα κουτί με λουκούμια στο ένα χέρι και στο άλλο ένα σταμνάκι με νερό και φυσικά ένα ποτηράκι ήταν αυτά που κρατούσε συνήθως ο λουκουματζής και δρόσιζε αυτούς που περίμεναν στην στάση του λεωφορείου.

Ο λουκουματζής έφτιαχνε τα κεράσματα μόνος του στο σπίτι του και βέβαια αποτελούν και σήμερα ένα από τα κεράσματα που ωστόσο δεν χρησιμοποιείται τόσο όσο την εποχή εκείνη.

Ο μακρύς κατάλογος των επαγγελματιών δεν σταματάει εδώ. Υπήρχε ακόμη ο λαδάς, ο μανάβης, ο αβγουλάς, ο ψαράς, ο πλανόδιος κρεοπώλης, ο καρβουνιάρης, ο ακονιστής και πολλοί άλλοι που έδιναν έναν άλλο χαρακτήρα στο γραφικό χρώμα της εποχής εκείνης.